

Natália Gajdošíková, 17 rokov, Svidník

Knieža tmy a mačka

Na rušné mesto padla noc. Pomaly sa ponárala do hlbokého spánku. Teda, ak také obrovské mesto môže vôbec spať. Tieň sa pomaly plazil po stenách bytov, postupne zhasínal svetlá a zatváral oči ich obyvateľov. Ulice sa vyprázdňovali. Električky chodili už skoro prázdne a autá ešte sem-tam vystrelili po štvorprúdovke.

Odniekiaľ sa však stále ozývala hlasná repová hudba. Brázdila si cestu dlhými prázdnyimi ulicami, nikým a ničím nerušená. Hluk mesta ju vždy cez deň zakryl. Teraz však ostávala odkrytá a plnými dúškami si užívala slobodu rozletu. Nadávky lietali na všetky strany a pochovávali všetku morálku a slušnosť. Nikto si z toho však nič nerobil. Veď tma je ako maska. V noci môže byť každý kýmkoľvek a robiť čokoľvek.

Hoci bola už polnoc, rep neprestával znieť. Hudba, tanec, drogy, alkohol, ráno a spánok. Tento kolotoč sa opakoval každý deň. Nik ho nedokázal prerušiť. Bola to oáza mladosti. Miesto, kde každý sa cíti byť nesmrteľným. A večný život mnohých láka. Ako pasca, ktorá je pripravená chmatnúť svojimi pazúrami vždy, keď je potrebné a už nikdy nepustiť. Ľudia sa zbíhali. Osamelo kráčali do temnej uličky ako komáre idúce za svetlom. Cieľ bol vždy rovnaký. Zabaviť sa. Bolo im jedno, aký druh zábavy to bude, koľko za to zacvakajú a či im to môže uškodiť. Zabaviť sa. To je heslo tejto noci.

Na streche bytovky stála vysoká štíhla mužská postava. To bolo asi všetko, čo sa dalo v tme, ktorá ju obklopovala, zistiť. Nečujne sledoval ruch naokolo. V porovnaní so svetom, ktorý sa rozprestieral pod ním ako na dlani, sa zdal byť taký malicherný, zanedbateľný, ba až neviditeľný. A predsa zohrával dnes večer rozhodujúcu úlohu. Ulica nekonečného života ho už lákala neuveriteľne dlho. Skrývalo sa tam toľko beznádeje, prepletených životov a problémov. A on problémy miloval.

Zoskočil z desaťposchodovej bytovky a skoro nečujne pristál na chodníku bočnej uličky. Bez zranenia. Hudba bola tak hlasná, že hoci bola vzdialená o blok ďalej, dokázal cítiť vibrácie, ktoré sa šírili po chodníku. Urobil zopár krokov dopredu, aby sa uistil, že je tu sám. Neónová lampa, ktorá bola iba niekoľko metrov od neho, ho osvetlila bledým bielym svetlom.

Na prvý pohľad vyzeral ako chudák. Vycivená mŕtvola zabalená do starého zošúchaného plášt'a, ktorá sa plahočí len tak po svete a hľadá si svoje miesto, kde by mohla zapadnúť. Pri detailnejšom prezretí však bolo vidieť, ako mu spod plášt'a vytrčajú čierne kožovité krídla.

Vlasy mal dlhé, s ebenovým odtieňom. Neustále mu padali a zakrývali tak výhľad do bledej tváre, na ktorej sa teraz velebil zlovestný úškrn.

Prišiel práve včas. Cítil ho už z veľkej diaľky. Stále, keď sa zhlboka nadýchol, ucítil jeho nekonečný hnev. Bol taký silný, až sa mu v pľúcach premieňal na bodavé plamene a tá bezmocnosť... Chĺpky na zátylku sa mu zježili a celým telom mu prešla vlna vášnivých zimomriavok. Jeho príbeh bol ako vytrhnutý z akčného románu. Čerstvý študent najlepšieho a najťažšieho gymnázia v ďalekom okolí. Jeden z najlepších vo svojom ročníku. Mimoriadne talentovaný, ale s malým rodinným tajomstvom, ktoré nechce za žiadnu cenu ukázať.

Jeho svet sa rútil. Všetko, čo dôverne poznal, sa mu doslova rozpadávalo pred očami a rozoberalo do najmenších kúskov. Každá vec, miesto, zážitok či spomienka už viac nepatrili iba jemu. Buď boli otcove, alebo mamine. Všetko sa krásne delilo pod jedným malým krátkym buchnutím sudcovho kladivka, ktoré mu ešte teraz úplne nedoznelo v ušiach. Líca mal zapálené od zlosti a rozhorčenia. Jemu však slovo nepatrilo. Nemal právo vziať si aspoň kúsok zo svojho malého raja, ktoré si postupne celé tie roky budoval. Tento večer bude však odplatou. Za všetko.

Neznáma postava sa nedočkavo pohla zo svojej strnulosti. Už iba pár minút. Počká, kým nepríde jeho čas. Musí byť trpezlivý. Ruky sa mu už chveli od neuveriteľnej túžby. Nedočkavo si stiahol zo seba plášť a hodil ho do kúta ku kontajnerom. Odrazu napätie prerušil vystrašený prskot. Otočil sa, nebol však dost' rýchly. Čierna mačka vyskočila a zahryzla sa mu do nohy. Zvreskol, surovo odkopol mačku a vystrel sa v celej svojej dvojmetrovej výške.

Kožovité krídla sa mu pomaly narovnávali. Hruď, na ktorej sa vynímali všetky rebrá, ako rebrá radiátora, sa nebezpečne zdvíhala a klesala. Ramená mal tiež chudé, avšak svalnaté a silné. Tvár mu nadobudla ostrejšie rysy a jazvy, ktoré sa mu tkveli po celom tele, mu dodávali drsnosť. Vlasy si na chvíľu zdvihol z čela a ukázal pritom hlboké čierne prázdne oči, ktoré nenávistne zazerali na to úbohé stvorenie.

Mačka zaliezla do kúta a hlasno naňho vrčala. Rýchlym krokom skrátil medzi ním a mačkou vzdialenosť skoro na dvojnásobok. Ona sa však nezľakla. Začala vrčať ešte zúrivejšie. Nechápal to. Keby to spravil pred človekom, dostal by porážku od toľkého strachu a už nikdy by ho na tomto mieste nevidel. A ona tam len tak stála. Uprene sa jej zapozeral do očí. To stojí za malú skúšku tvrdohlavosti. „Odíď,“ zašepkal jej úlisným hlasom. Každú hlásku nezvyčajne naťahoval. Mačka urobila krok vzad. „Nájdi si lepšie miesto,“ pokračoval. Všimol si, ako jej chvost myká zo strany na stranu. Odrazu sa však rýchlym krokom pustila k nemu a obtrela sa mu o nohy.

Knieža temnoty zdesene cúvlo. Hľadel na mačku, ktorá akoby nechápala, prečo od nej uskočil a veselo k nemu opäť podišla. Spanikáril. Rýchlo vyskočil na kontajner. Mačka si sadla pred neho a so záujmom sledovala každý jeho pohyb. Hruď sa mu ťažko dvíhala. Čo sa to stalo? Mala predsa odísť! Nájst' si lepšie miesto. Vypadnúť z tejto uličky zabudnutia a ísť kdesi na hlavnú. Vtedy sa zarazil. Alebo ísť k ľuďom. Nebol človek, no mačka to zrejme takto nevnímala. Zahľadel sa jej do očí. Boli smaragdovozelené. Nikdy pred tým to ešte nerobil. Životné príbehy zvierat ho nezaujímali. Teraz bol však príliš zvedavý.

Zhlboka sa nadýchol. Hneď na to sa však rozkašľal. Pricapil sa na stenu čo najďalej od nej. Tá jej slepá láska k ľuďom mu vysala všetok vzduch z pľúc. Bola nezištná, úprimná a obrovská. Až sa zhnusil nad hlúposťou tohto malého stvorenia, ktoré neochvejne čaká na to, kým si poňho niekto príde. A on hlupák tú túžbu iba viac rozdúchal. Jej minulosť však bola veľké pokušenie. Mal ešte zopár minút. Dlhých a nudných minút. Prečo si ich teda nespríjemniť? Opäť sa jej zapozeral do očí.

Nemala celkom zlý život. Velebila si na gauči, nikdy jej nebolo zima, nikdy nebola hladná, ani smädná. Mala spoločnosť a zábavu. Potom však jej vstúpilo do života dieťa. V podstate skoro nič sa nezmenilo až do chvíle, kým nezačalo pri nej kýchať. Bolo to skoro okamžite. Prepravka, auto, ulica a nekonečná samota...

Uhol pohľadom aby zastavil prívál spomienok a zlostne si ju premeral. Hlúpe zviera! Tak slabé. Prechovávať lásku k niekomu, kto o ňu nestojí. Je to zaslepenosť. Naivita! Dobre vedel, že jej už nikto nepomôže. Takej vypĺznutej kožušine už nikto nebude venovať pozornosť.

Vtedy mu niečo napadlo. Aj tá najzaslepenejšia láska sa môže veľmi ľahko premeniť na nenávisť. Toho bol svedkom už nespočetnekrát. Stačí len tomu dotyčnému predložiť dobré dôvody. Hrôzostrašne sa zaškeril. Toto bude väčšia zábava ako si predstavoval. Opäť sa zapozeral hlboko do jej očí. Celú ju opantal. Vytvoril okolo nej závoj tých najkrutejších slov. Vymenoval všetko, čo zlé jej ľudia spravili. Hral sa s ňou. Každú jej spomienku prevrátil a otočil proti nej. Toto miloval. V tom vynikal. Robiť rozbroje bola jeho práca. Jeho poslanie.

Už ju mal skoro v hrsti. Cítil, ako sa poddávala jeho verziám všetkých spomienok, ako sa pomaly do nej vsakovala nenávisť voči ľuďom. Stačilo urobiť posledný krok. Vysloviť jedno slovko. Niečo ho však zastavilo. Cítil sa, akoby ho mohutná ruka schytila kdesi pod krkom a nedovolila pokračovať. Zhlboka sa nadýchol, no tú hrču z hrdla nie a nie vydrať von. Nemal veľa možností. Aj keď veľmi nerád, prepustil jej myseľ zo svojho závoja. Hneď, ako to urobil, hrča sa rozpadla a on opäť mohol slobodne rozprávať.

Teraz bol už naozaj zvedavý. Láska k ľuďom z tej mačky vyžarovala tak silno, až sa bál, že mu ublíži. Určite to bolo príčinou toho, že nedokázal zasadiť nenávisť do jej mysle. Bolo to

pre ňu ako štít. Dobre však vedel, že niekde hlboko v svojom vnútri musí ukrývať nenávisť. Musí tam niekde byť. Každý človek to v sebe skrýva a hoci by sa proti tomu aj celé dni priečil, nakoniec to aj tak vyjde na povrch. Prečo by to potom nemalo byť rovnaké aj so zvieratami? Cítil však, že niečo tu nie je v poriadku.

Môžu vôbec zvieratá nenávidieť? Položil si takú otázku. Nemal však príliš veľa času zaoberať sa ňou. Jeho obeť sa práve dostavila a on nepremešká ani sekundu. Vystrel sa a rozťahol kožovité krídla. Ešte raz sa pozrel na mačku, ktorá z neho nespustila oči. Už iba z ich lesku ucítil, aký smutný a osamelý život vedie. Pritom za to ani nemohla. Tentokrát ani on. Za všetkým, čo sa jej prihodilo stáli ľudia. Vždy sú za tým oni. Všetko ničia, berú, ovládnu a nakoniec odkopnú. Ostatní sú len nemí pozorovatelia a trpitelia.

Zaťal čel'usť. Ona si nezaslúži byť jeho hračkou. Pozrel sa hore na čiernu oblohu bez akýchkoľvek hviezd. Ľudia však áno. Napál krídla a ľahko sa vzniesol do vzduchu ako už miliónkrát predtým. Už z diaľky videl svoju obeť, ako prichádza do úzkej uličky. Potichu sa postavil za neho. Nemohol ho vidieť. Na to sú všetci ľudia príliš slepí. Počujú však niekedy aj to, čo by nemali. Naklonil sa mu ponad plece a úlisným hlasom zašepkal: „Neboj sa. Pokračuj. Bude to zábava.“